

Forhandlingerne genoptoges.

K. M. Klausen: Der er vedrørende Statsbanerne nogle enkelte Punkter, hvori jeg har set mig nødsaget til at tage Afstand fra de øvrige Medlemmer af Finansudvalget. Det vedrører nogle mindre Lønningsforhøjelser. Der er saaledes foreslaaet til 5 Telegraformænd en Lønningsforhøjelse paa 200 Kr. til hver. Det have de øvrige Medlemmer i Finansudvalget ikke villet gaa med til, skønt disse Telegraformænd jo ikke ere højt lønnede. Tværtimod kan man sige, at de ere lavt lønnede Folk, og dertil kommer saa, at de ere daarligere stillede end deres Kolleger uden for Kjøbenhavn, idet disse sidste faa Betaling for de Rejser, de maa foretage, medens Telegraformændene i Kjøbenhavn ingen Godtgørelse faa for de Rejser, som gøres mellem københavnske og frederiksbørgske Stationer. Derved bliver deres Lønning mindre, end den er for deres Kolleger uden for Kjøbenhavn, skønt det oplyses fra Ministeriets Side, at der netop her i Kjøbenhavn kræves særlig dygtige Folk, og Ministeren indrømmer, at det er vanskeligt at faa dygtige Folk og vanskeligt at beholde dem. Det glæder mig at høre denne Indrømmelse af den højtærede Minister, for det er netop det, jeg har gjort gældende mange Gange over for vor Trafikminister, at han med de Lønninger, han byder, ikke er i Stand til at faa virkelig dygtige Folk, idet de dygtige Folk forlade Statsbanerne og søge hen til private Arbejder, hvor de blive bedre betalte, og Følgen er saa den, at vi faa de daarligste Folk ved Statsbanerne, men det at skulle drive en stor Virksomhed med ringere Kræfter bliver ikke billigere, tværtimod, det bliver sikkert meget dyrere, det har jeg ofte udtalt, men det er altid blevet bestridt fra Ministerens Side. Nu glæder det mig, at den ærede Minister selv i Aar indrømmer, her i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, at han ikke kan faa dygtige Folk og ikke kan beholde dem, naar han ikke kan byde dem noget bedre Lønninger, der nogenlunde staa i Forhold til, hvad der kan faas hos private.

Der er fra Finansudvalgets Side blevet afsendt et Spørgsmaal til Ministeriet angaaende den Strejke, der fandt Sted sidste Sommer, om, hvor lang Tid den varede, og hvor mange Mand den omfattede, og det blev oplyst for os, at den omfattede 530 Mand og varede for nogle af disses Vedkommende i alt 14 Uger. Det var de københavnske Arbejdere, den varede saa

længe for, men den ærede Minister siger, at den ikke havde behøvet at vare saa længe, fordi man fra Jernbaneledelsens Side hurtig var rede til at ville indrømme de københavnske Arbejdere det, de fordrøede, nemlig, at deres Dagløn blev forhøjet med 50 Øre til 3 Kr., men denne Lønningsforhøjelse nægtede de københavnske Arbejdere at tage imod, ikke fordi de vare utilfredse med det Tilbud, der var gjort dem, men fordi de ikke vilde lade deres Kammerater derude paa Landet i Stikken, og jeg synes, at dette taler til Ære for de københavnske Arbejdere. Den ærede Minister spottede over det ved Finanslovens 1ste Behandling og mente, at Grunden var deres Lyst til at drive, saaledes synes jeg ikke, man har Ret til at opfatte Forholdet, det vidner netop om en udmærket Solidaritetsfølelse og et udmærket Kammeratskab mellem Arbejderne indbyrdes, at den ene ikke, fordi han kan opnaa en personlig Fordel, lader sin Kammerat i Stikken, men hellere vil lide og kæmpe sammen med ham, indtil alle kunne opnaa denne Fordel.

Den ærede Minister oplyser i sin Skrivelse, at Banerne ikke have lidt noget ved denne Strejke. Ja, vi maa naturligvis tro den ærede Minister, naar han siger det, men det lyder utroligt, at Banelegemet ikke skulde blive i høj Grad forsømt ved en Strejke, der omfatter 530 Mand og varer et Tidsrum af 14 Uger, jeg synes, det lyder utroligt, at man kan undvære en saa stor Arbejdsstyrke i saa lang Tid, uden at Banelegemet skulde lide derunder, ja, Ministeren siger det jo, saa maa vi naturligvis tro det, men jeg siger, at det lyder utroligt. For øvrigt har den Strejke sikkert været ret dyr for Statsbanerne, idet Banerne have maattet se at skaffe sig Arbejdskraft paa anden Maade. Løse Arbejdere have de ikke kunnet faa, der var ingen, der vilde være Skruetrækere under Ministeriet, men saa gik man en anden Vej og antog en Del faste Folk, og disse faste Folk bleve saa transporterede fra den ene Ende af Sjælland til den anden. Jeg skal saaledes nævne, at for at skaffe Arbejdskraft til de meget store Arbejder, der i den sidste Tid ere foretagne ved Roskilde Station, maatte man hente faste Arbejdere fra Ringsted, Sorø og Slagelse og transportere dem den lange Vej til Roskilde og tilbage igen om Aftenen. Disse Folk maatte jo møde betydelig billigere, end de ellers skulde være mødte til deres Arbejde, og maatte derfor have Overarbejdspenge og Betaling for den Tid, der medgik til Rejsen. Det har sikkert